

- At fremme bestræbelsen på at fjerne de miljø- og sundhedsskadelige tilsætningsstoffer i PVC.
- At fremme bestræbelsen på at formindske den PVC, der går til forbrænding.
- At miljø- og energiministeren senest ved årsskiftet 1997/98 fremsender en status for omstillingen til PVC-frie produkter, særligt med hensyn til blød PVC, samt redegør for virkninger af den offentlige grønne indkøbspolitik.

Et mindretal inden for flertallet (Enhedslistens medlem af udvalget) ønsker at præcisere, at PVC er et miljøfremmed stof, som samfundet ikke har behov for. Derfor må sigtet med en indsats være udfasning af PVC og genetablering af produktioner, hvor f.eks. træ erstatter de nuværende PVC-produkter.

Hovedproblemet for det danske samfund er imidlertid, at en række EU-direktiver i dag blokerer for, at Danmark og andre lande kan forbyde PVC - medmindre man fra dansk side i erkendelse af PVC's mange skadelige virkninger er villig til at begå »civil ulydighed« og forbyde PVC i Danmark på trods af eksisterende EU-direktiver. Enhedslisten advarer mod at fæste lid til, at et PVC-forbud kan opnås via EU, og opfordrer til, at der i stedet for gennemføres et forbud i form af ovennævnte »civil ulydighed«.

Såfremt dette krav ikke kan imødekommes af et folketingsflertal, må man ty til den næstbedste løsning, nemlig en afgift, som stiger i takt med, at industrien ikke af sig selv sørger for en afvikling i anvendelsen og salget af PVC. Enhedslisten foreslår en ordning, hvor der indgås en frivillig PVC-aftale med dansk erhvervsliv om en årlig sænkning på 20 pct. i forbruget af PVC i Danmark suppleret med en stadig stigende PVC-afgift, der træder i kraft i det øjeblik, at den frivillige aftale ikke indfries - en såkaldt »hængende PVC-afgift«. Provenuet fra PVC-afgiften skal anvendes til udvikling af erstatninger for PVC-anvendelsesområder.

Såfremt dette krav heller ikke kan imødekommes af et folketingsflertal, har Folketinget mulighed for at styrke den politiske forbruger ved at sikre en entydig mærkning af PVC-holdige produkter. Enhedslisten foreslår, at der øjeblikkeligt indføres en sådan mærkning af PVC-holdige produkter.

Et mindretal (Venstres, Det Konservative Folkeparti og Fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) kan ikke tilslutte sig miljø- og energiministerens og flertallets synspunkter og har følgende bemærkninger:

PVC er et fremragende materiale både teknisk, økonomisk, sikkerhedsmæssigt, hygiejnisk og miljømæssigt, og på en række områder findes der ikke alternativer med tilnærmelsesvis samme positive egenskaber. Derfor opnår det moderne, industrielle samfund ingen fordele ved at afvikle PVC - tværtimod.

Som ved enhver anden industriel proces kan der påpeges problemer ved PVC-produktion, men disse er hverken ekstraordinære eller af en karakter, som kan begrunde en udfasning. Tværtimod er de potentielle miljøpåvirkninger velbeskrevne og veldokumenterede og kan beherskes med kendt teknologi. Hertil kommer, at de plastvirksomheder i Danmark, der anvender PVC, har årelang tradition for en ansvarlig miljømæssig holdning baseret på et nært samarbejde med myndighederne.

Mindretallet finder det derfor helt forfejlet alene at tale om at substituere PVC. Udgangspunktet burde være en anerkendelse af dette produkt som unikt på en række områder og en håndsækning til industrien om at samarbejde om løsning af de miljøproblemer, der kan være forbundet med især forbrænding og enkelte tilsætningsstoffer.

Vedrørende bly som stabilisator

Der findes intet belæg for, at forureningen med tungmetallet bly i målbar grad stammer fra PVC-produktion. Tværtimod frigøres der ikke bly i forbindelse med produktionen og heller ikke fra de færdige produkter.

Derimod vil der være bly i de restprodukter, som opstår ved forbrænding af PVC stabiliseret med bly.

Bl.a. derfor er mindretallet tilfreds med, at branchen er indstillet på efterhånden, som dette er gennemprøvet, at overgå til en ny letmetalstabilisator - calcium-zink.

Vedrørende organiske tinforbindelser

Efter mindretallets opfattelse bruges organiske tinforbindelser som stabilisatorer næsten ikke i Danmark, og mindretallet tror ikke, at plastbranchen i nævneværdig grad bidrager til eventuel spredning af tinforbindelser i miljøet.